

[Jens Møller.]

det er et spørgsmål om en grænsedragning, grænsedragningen mellem forskellige friheder, friheden til at organisere sig på den ene side og på den anden side den personlige frihed og erhvervsfriheden. Det er 3 friheder, der alle er grundlovssikrede, og som man derfor ikke kan sætte spørgsmålstejn ved, men dér, hvor de støder sammen, kan det være rimeligt at fastlægge grænserne noget nøjere.

Der er altså ingen, der vil sætte spørgsmålstejn ved retten til at organisere sig, men derimod måske nok ved de metoder, der anvendes, og derved også ved eventuel anvendelse af tvang i denne sammenhæng, for når tvang anvendes, ja, så vil den personlige frihed og erhvervsfriheden begrænses, begrænses mere end tilladeligt.

Om erhvervsfriheden står der jo i grundloven, at alle indskrænkninger i den frie og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundet i almenvellet, skal fjernes. Oprindeligt blev denne paragraf indført vendt imod lavsvæsenet, det mægtige lavsvæsen, der dengang hindrede den frie erhvervsudøvelse, hindrede en fri vækst i erhvervslivet. Disse hindringer blev fjernet med næringsloven af 1857. I dag er lavene som bekendt ikke noget problem, men til gengæld er der opstået nye magtfulde organisationer i de forskellige fagforeninger, fagbevægelsen som helhed og lignende organisationer også for arbejdsgivere.

Vi vil altså ikke på nogen måde, jeg vil gerne gentage, at vi vil ikke på nogen måde sætte spørgsmålstejn ved disse organisationers ret til at organisere lønmodtagerne, men vi vil gerne sætte et spørgsmålstejn ved deres ret til at anvende tvang.

Problemet skærpes jo yderligere derved, at fagbevægelsen mere eller mindre er partipolitisk præget, og vi må vel sige, da der er nogle fra fagbevægelsen — og vi hørte det også nu fra denne talerstol — der siger, at politikerne skal lade være med at blande sig i fagbevægelsens forhold, at da må det stå helt klart, at så længe fagbevægelsen blander sig i politik, så må de også affinde sig med, at politikerne blander sig i fagbevægelsens forhold. Der må være ligelige forhold her.

Men det er for os uantageligt, at mennesker tvinges til medlemskab af en politisk

præget fagforening for derigennem at blive tvunget til at støtte politiske partier, som de er modstandere af. Alternativet er jo for dem, at de intet arbejde har. I det første tilfælde, hvis man altså går ind i denne forening under tvang, så er det den personlige frihed, der trædes under fode, og man kommer ind under, hvad man kunne kalde et flertalsdiktatur. Hvis det er det andet alternativ, at man ikke kan få arbejde, så er det erhvervsfriheden, der trædes under fode.

Man har fra fagforeningernes side fremført det argument, at det kan sammenlignes med folk, der har fjernsyn, og som ikke vil betale deres licens. Men denne sammenligning halter i høj grad, eftersom det som bekendt ikke er nødvendigt at have fjernsyn, hvorimod det er særdeles nødvendigt at have arbejde.

Dette er altså ikke tænkt som et angreb på fagbevægelsen, det vil jeg gerne understrege én gang til. Den har haft stor betydning for Danmarks arbejdere ned igennem tiden og har det stadig væk, som hr. Gert Petersen så udmærket udmaledede det for lidt siden. Når han i øvrigt taler om, at klassekampen stadig er her, så er det rigtigt, men det kunne jo tænkes, at den var her, fordi der var nogle, der så deres fordel i at holde den kunstigt i live. Vi ønsker altså ikke et angreb på fagbevægelsen, men en grænsedragning mellem gruppeinteresser, de være sig nok så stærke, og den enkeltes frihed og ret.

Lovforslaget om ændring af borgerlig straffelov, som er fremsat af centrum-demokraterne, er jo af begrænset omfang. Det vil sikre friheden til at færdes frit, hvor man har lovlig ret til at gå, ved at foretage en ændring i § 261 i straffeloven. Man kan sige, at dette her var noget, der burde være en selvfølge, og som det altså så ikke var nødvendigt at lave om på. I et frit land burde det vel være selvfølgeligt, og det er da også muligt, at det kan klares uden ændringer i loven. Der er visse udtalelser fra statsministerens side og fra andre i regeringen, der kunne tyde på, at det er muligt, at vi her kan finde en løsning ved at få defineret nærmere, hvad der menes med disse ting, så en ændring ikke behøves. Men hvis det viser sig, at vi ikke kæn komme igennem ad den vej, så vil kristeligt folkeparti medvirke til dette lovforslags gennemførelse, måske med